

Spellvirkjarnir eða Námaþjófarnir.

SAGA EFTIR

REX E. BEACH.

stratið, niður til strandar. Um leið og þeir klupu í húsinum, hrundu þeir, en þjá stóðu, bátnum út í brimgarðinn. Eftir nokkrar dýfur, var hann kominn út fyrir brimboðana, og árarnar kengbeygðust í höndum ræðaranna í hverju áratogi.

"Eg held að eg hafi engu gleymt", sagði Wheaton. "Eg var tilbúinn í gær; en eg gat ekki fundið þig í gær, svo eg hefti að öllu væri lokið".

Glenister fór úr kápunni, sneri sér frá í bátnum og fél að árar, til aðstöðar ræðurnum. Þeir fjarlægðust brátt ströndina, og tvær milurnar milli strandar og skips styttafli fljótt. Hann herti að mörnum um svo að svitinn bogaði af þeim. Þá er þeir voru kommir hálfa leið, rak Wheaton upp hljóð og Glenister hætti bólvaldi að falla á árar. "Roanoke" var tekin að hreyfast.

Ræðararnir hættu að róa, en Glenister skipaði þeim, að róa af öllum kröftum. Hann breif bátsjaka og stakk honum í ermarnar á kápu sinni. Hann hét veifu þessari yfir hlöði sér og mennirnir hömuðus á arnum. Um hríð var þetta árangurslaust; en svo gaf skipið merki og hægði "skriði". Glenister purkaði að sér svitann og leit brosandil til Wheaton's.

Eg þeir litlu síðar lágu við hlíð skipsins, rétti hann leðurpoka að löggmanninum.

"Hér eru nægir peningar til þess að vinna málð. Eg veit ekki, hvad mikil það er, en það nægir. Guð fylgi þér! Komdu fljótt aftur!"

Kaðli var kastað niður og Wheaton dreginn upp í skipið á honum, með skinnpokkum bundinn við sig.

"Ariðandi!" hrópaði Glenister, til embættismannsins á skipsbrúnni. "Embættismaður í sjörnarbarfir". Eimvélun tók til starfa og skipið tók árás aftur.

Þá er Glenister kom á land aftur; kallaði Helen Chester til hans og baður honum sæti við hlíð sér. Aður hlöði ekki burft til kalla hans þangað. Eins var stilling hans, sem ef til vill, kom af þreytu, óvanaleg. Hann létt fallast á heita sandinn við hlíð kennar. Hún sá nú í fyrra sinni, að dirfskan í augnarádinu var með öllu horfin.

"Eg horfði á kappróður ykkar", sagði hún. "Það var mjög gaman. Eg hrópaði fagnaðarmerki fyrir ykkur".

Hann brosti hæglátlega.

"Hvað kom yður til að halda áfram, eftir að skipið lagði af stað? Eg hefði gefist upp, — og grátið?"

"Eg gefist aldrei upp við það, er eg vil öðlast".

"Hafið þér aldrei neyst til þess? Það er þá af því, að þér eruð karlmaður. Kona, verður oft að fórnferð miklu".

Helen bjóst við, að hann myndi halda áfram sá þá átt, að hann hefti ekki við áform sitt með hana, fyrir en hann hefði eignast hana, — en hann þagði. Hún var ekki viss um, að henni fellið betta hægleti hans eins vel og ástar-ofisinn hans áður. — Glenister fann sanna hvíld í því, að vera svona nálegt henni, eftir hætta og strið næturinnar. Hún sá, að hann, með leynd, klappaði klæðafaldi hennar.

Ef hún að eins geti gleymi nöttinni á skipinu. "En hann er að reyna að bæta úr því eins vel og honum er unt", hugsaði hún. "En engri stílku getur þótt vaent um manna, er slikt gjör". Og þó kendi hún einhverrar fremur þægilegri tilfinningar, er hún minst, hvernig hann hél henni fast að hjarta sér þá nött. Og þakklátssemi hennar vakti það, er hún hugsaði um, að hann hlöði með líkama sínum frelsað hana frá bráðum bana morðnötina hræðilegu. Og henni hefði ekki tekist að komast úr söttgrunaða skipinu og koma fram erindi sín, hefði það ekki verið fyrir hans aðstoð.

Hún var í stórkuld við hann.

"Hafið þér frétt, hvad kom fyrir góða skipið "Ohio"?" spurði hún.

"Nei, eg hefi verið svo önnun kafinn, að eg hefi ekki komist til að sprjast fyrir um það. Eg hefi að sönnu heyrt, að heilsugætur hafin kyrsett hana — "Ohio" — er hún kom".

"Hún var send til Eggja-eyjar með öllum farþegum. Hún er búin að vera þar meira en manuð, og verður þar liklega í alt sumar".

"Það er sorglegt fyrir mannagarmana, er á henni voru".

"Óg það er yður að þakka, það eg er ekki ein meðal þeirra", segiði Helen.

"Eg gjörði ekki mjög mikil", svaraði hann. "Slagsmálið var bara gamanleikur. Það er dálíðið harðara, að horfa á, að eignum manns sé ráent, og hafast ekki að, meðan —"

"Gjörðuð hér það af því, að eg bað yður — að hætta við gömlu síðina yðar?". Meðaumkvunarblær kom á andlín hennar.

"Vitaskul", svaraði hann. "Það var ekki mjög auðvelt, en —"

"Ó, eg þakka yður af öllu hjarta", mælti hún. "Eg veit að það var réttast og best. Arthur móður-bröður minn vill ekkert rangt gjöra og herra McNamara.

ara er heiðarlegur maður".

Hann snerist-snög að henni og ætlaði að segja eittihvað, en hætti við það. Hann vildi ekki segja það, er hann hóttist við um. Hún trúði fræða sínum og vini hans, — og hann vildi sít geta McNamara að nokkrum.

Hann hugsaði með sjálfrí sér: "Ó, að þú hefði ekki gjört það, sem þú gjörðir í nót". Hana sárlangaði til að hljópmiði honum í vandræðum hans. En hvað gat hún gjört? Löggin voru svo flókin, brögðott og illið.

"Eg var í nót um við Miðas", sagði hún, "og kom riðandi hingað i morgun. Þetta var djarft rán. Sýnist yðum ekki svo?"

"Hvaða rán?"

"Hvað þá? Hafið þér ekki heyrt fréttirnar?"

"Neil" svaraði hann ákvæðið. "Eg kom réttuna".

"Náman yðar var rænd. Þeir menn tóku varðmanninn hondum um miðnætti og gjörtæmdu stýflurnar".

Honum tökst til fullnustu að gjöra sér upp undran og spurði hana ótal spurninga. Henni fél að það samst sem áður vel, að hann var ekki svo ósvifinn, að horfði beint í augu henni. Hann var ekki fullnuma tekni upp lokinu og skildi begar hugsaðan. Hann setti pokana í ofninn og huldi þá ösku. Þetta gekk alt fyrir sig á spivstundu, aður en Dextry var búinn að fá svar.

Nú opnaði Glenister dynnar, einkar rölegur og hleypti gestum inn.

"Við höfum skipunarbréfi í höndum þess efnis, að rannsaka hús þetta", sagði Voorhees.

"Að hverju eruð þið að leita, píla-kindur?"

"Gullsandi frá Steðjalek".

"Gott og vel — leitið þið eins vel og ykkur bóknast".

Þeir leituðu af kappi í hverjum krók og kyma og litu hvorki við stólkunni né gamla manninum. Glenister var með smá glætni, en sjáanlega við öllu búinn.

McNamara stýrði leitinni. Uppgjörðar-ljúfmenskan var nu með öllu horfin og maðurinn kom nú fram í sinni rétu mynd: — djarfur, ógnandi, miskunnarlaus. Þeim félögum sýndi hann engandi fyrirsliting.

Þeir leituðu af kappi í hverjum krók og kyma og litu hvorki við stólkunni né gamla manninum. Glenister var með smá glætni, en sjáanlega við öllu búinn.

McNamara skemtaði leitinni. Uppgjörðar-ljúfmenskan var nu með öllu horfin og maðurinn kom nú fram í sinni rétu mynd: — djarfur, ógnandi, miskunnarlaus. Þeim félögum sýndi hann engandi fyrirsliting.

Þeir leituðu mjög vandlega. I hvert skifti, er þeir komi að ofnunum, hættu hjörðu þeirra briggji að slá. Loks lyfti Voorhees upp lokinu og leit niður í ofnunum. A sama augnabliki rak stúlkun upp angistar-óp, hljóp á Dextry og greip um herðar honum. Voorhees leit snög við, sá hvað um var að vera og hætti leitinni.

"Skjóttu ekki!" grátbændi hún gamla manninn. "Vertu rölegur. Þeir geta ekker fundið. Það er ekkert að óttast!"

Voorhees hafði ekkert sér til athafna Dextry; en stúlkun hafði sér, hvað honum bjó í skipi. McNamara kom í skynni fram úr innra herbergini, illúðlegur og reiðiþrungrinn.

"Látið þá skemta sér við að leita", sagði stúlkun. aftur. "Verið rölegur og gjörið engin ofbeldis verk".

Voorhees fundust embættisskyldurnar hvila fremur þungt á sér, er hann leit í hin ógnandi augu þeirra félaga, og hafði komist að því, að púðurbirgðir voru nægar í húshnu. Honum virtist ekki óliklegt, að þeir teldu ekki eftir honum svo sem eitt hálfundundarfund.

"Hér er ekkert að finna", mælti hann. McNamara að eins bölvaði honum. Nú talaði hann í fyrsta sinni til þeirra félaga.

"Eg hefði hér skipunar-bréf til þess að handtaka ykkur; en mér er ekki um að gjöra það. Eg er ekki nærríðið, að þá er hættulegt", sagði Voorhees.

Glenister lagði báðar hendor að axli henni. Er hún leit framan í hann og fann hann snerta sig, brútnaði hálssinn hennar, brjóstín hófust í oldugangi og kvenlegur, yndislegur sakleysiblaer breiddist yfir hana alla. Brátt náiði hún sér samt og kæruleysisomruna komi aftur í röddina og augun kólmaknum.

"Heyrðu Cherry! þú ert hreinasti gímsteini!" mælti Glenister. "Þú hefir tví-bjargað okkur. Hjart að mitt ætlaði að risna, er Voorhees leit niður í ofnunum. Næsta augnabliki hlátturinn að kæfa mig, er eg sá svipinn á Dextry.

Glenister lagði báðar hendor að axli henni. Er hún leit framan í hann og fann hann snerta sig, brútnaði hálssinn hennar, brjóstín hófust í oldugangi og kvenlegur, yndislegur sakleysiblaer breiddist yfir hana alla. Brátt náiði hún sér samt og kæruleysisomruna komi aftur í röddina og augun kólmaknum.

"Þið treystu mér ekki í fyrstu. — var ekki svo? einhverntíma munuð þið viðurkenna, að 'gamlar vinir eru beitir'."

Um leið og hún fór sagði hún hæfnislega: — "Heyrði drengir! Þið eruð óæfðir spellvirkjar enn. Þið þurfið kenslukonu!"

XL KAPITULLI

Slagur og skrifleg stefna.

Oveðursprungi, grái himininn var mjög líkingu við skapsmuni Glenistera. Allan síðasta mánuð hafði hann verið sem ljón í búri, tryltur og ólm.

ur út úr því, að fréttu ekkert frá Wheaton. Þessi óvissa og aðgjörðaleysi var nægilegt til þess, að gjöra mann, með hans skapferli, sjón-vitlusum. Hann gat ekki hugsað um eða starfað að neinu ákveðnu. Örvetur sá, er hann varð að þola, lá svo þungt á honum. Þann var á sveimi kringum Midas-eignina, til þess að reyna að nái í fréttu af verkinu; en McNamara leyfði engan aðgang, nema verkamönnum sínum; svo þó að því væri logið, að það væri verið að vinna námunna í skjóli laganna, fengu þeir þó ekki að vita sannar fréttir, nema á skotsþónum. Sambandið milli dómaramans og McNamara og þar af leiðandi dráttur á öllum málum, var orðið svo óvinsælt, að hótanir gegn beim voru farnar að heyrast.

Þó að McNamara væri búinn að nái undir sig ólium um bærum eignum þar í grendinni, var mönnum í Nome þó ekki full-kunnugt um, hvað þetta samsæri var yfirgrípmiði.

Dótt undarlegt megi virðast, tók eldætan mikla og ofstopamaðurinn Dextry þessu með stakri bolinmæði. Hann var oftast uppi á hólnum, að leita að nýjum ámalóðum.

Pegar fram á daginn leið, rauf til í lofti og sást þá reykjastólpí hefjast við hafsbrun og kom eimskip brátt í ljós. Það stendti til lands og sá Glenister í sjónauka sínum, að það var 'Roanoke'. Pegar skipið kom næð, reyndi Glenister að kaupa menn til að róa sig til skipins, en þeir neitudo því með öllu, þar eð sjor var ófær sökum brims.

"Ósjörinn er ógurlegur og það er alt of kalt veður um til þess að dríku þægilega". Hann varð enn að taka á bolinmæðinni.

Hiver dagur degi lá skipið beint út af bænum og björgunarbárðar sást leggja frá því. Slæpingjaflokkur safnaðist brátt til strandar.

"Hún kemst inn að brimgarðinum; en þar ferst hún".

"Við gjörðum réttast í að vaðbinda okkur, ef við kynnum að geta bjargað einhverjun", sagði Voorhees. "Við höfum skipunarbréfi í höndum þess efnis, að rannsaka hús þetta", sagði Voorhees.

"Að hverju eruð þið að leita, píla-kindur?"

"Gullandsandir", sagði Voorhees.

"Gott og vel — leitið þið eins vel og ykkur bóknast".

Þeir leituðu af kappi í hverjum krók og kyma og litu hvorki við stólkunni né gamla manninum. Glenister komiði hafði ófærði honum upp í fjöruna. Brothljóð heyrðist. Bárurinn var að hildast sundur. Vaðbundnu menningar náiði í einn manninn. Þá er hann náiði andanum, hristi hann, sjoinni úr þykka hárinu og brosti. Það var annar sjómaðurinn.

Skamt þá frá náiðu menn liki hins sjómannsins. Hann var rotáður. Höfuðið hafði brotnað á horðstokknum. Wheaton sást hvergi.

Glenister hafði fyrstu lagt út, vaðborinn, til þess að reyna að bjarga. Eftir hrakning mikinn komst hanum að bátnum, en sá ekki löggmanninn. En nú breif han brotsi ógurlegur frá skipunum með sliku að, að vaðurinn, er bundinn var um mitt